

Vragen EenVandaag aan het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport en de antwoorden

1. Snapt u de zorgen van patiënten en organisaties zoals de VSCA?

Ik begrijp dat mensen die afhankelijk zijn van medische apparatuur op stroom zich zorgen maken over mogelijke langdurige stroomuitval in de toekomst en ik wil de Vereniging Samenwerkingsverband Chronische Ademhalingsondersteuning (VSCA) bedanken voor het delen van deze signalen die zij ontvangen. Het is goed dat er (in de media) aandacht is voor mensen die in noodsituaties klem dreigen te komen te zitten. Dat is in lijn met het doel van de Denk vooruit-campagne: gezamenlijk nadenken over hoe we ons zo goed mogelijk voorbereiden op eventuele noodsituaties. Dat is precies wat we nu aan het doen zijn.

2. Deelt de minister de conclusie van, onder anderen, mensen die thuisbeademing krijgen en de VSCA dat de 'zelfredzaamheids-norm' van 72 uur op dit moment niet haalbaar is voor mensen die afhankelijk zijn van medische apparatuur in hun eigen huis?

Ik begrijp de conclusie die de VSCA trekt. Ik wil hierbij wel aangeven dat de oproep van 72-uur zelfredzaam zijn ook buiten hun eigen huis ingevuld kan worden, bijvoorbeeld door afspraken te maken met je omgeving, zorgprofessionals of andere instanties als de gemeente. Vanuit het ministerie onderzoeken we momenteel hoe we iedereen dus ook deze groep van de juiste informatie en handvatten kunnen voorzien om de juiste voorbereidingen te treffen voor deze 72 uur.

3. In de landelijke crisisprotocollen ontbreekt nu een specifiek advies of voorziening voor deze groep mensen. Wordt daar alsnog werk van gemaakt?

Allereerst: wij doen er als overheid alles aan om ervoor te zorgen dat vitale sectoren óók in noodsituaties open blijven. Zo ook de zorgsector. Ik ben enorm onder de indruk van alles wat de zorgsector onderneemt om zich voor te bereiden op eventuele noodsituaties. Dat neemt natuurlijk niet weg dat mensen die medische apparatuur op stroom nodig hebben en hun naasten zich zorgen maken.

Voor deze groep mensen doen wij als overheid het volgende:

Wij onderzoeken of en hoe we mensen die afhankelijk zijn van kritische medische apparatuur op stroom toegang kunnen geven tot lokale noodsteunpunten in de buurt die beschikken over een noodstroomvoorziening. Dit zou een oplossing bieden voor de mensen die wél afhankelijk zijn van medische apparatuur op stroom, maar die gelijktijdig wél mobiel zijn. Zo maken sommige COPD-patiënten gebruik van zuurstofconcentratoren (medische apparaten die aanvullende zuurstof toedienen). Deze apparaten zijn voorzien van

zuurstofcilinders waarmee de patiënt 4 uur vooruit kan. Patiënten die hiervan gebruik maken, zouden zich dus kunnen verplaatsen naar zo'n lokaal noodsteunpunt in de buurt.

Dat is natuurlijk geen oplossing voor mensen die continue stroom nodig hebben of zich niet kunnen verplaatsen. Daarom zijn we momenteel met verschillende organisaties en ministeries (zoals de VNG, Veiligheidsregio's, GGD-GHOR, JenV) in gesprek. We streven ernaar om zo volledig mogelijk in beeld te brengen hoe veel mensen in Nederland afhankelijk zijn van welke medische apparatuur. Hier lopen ook gesprekken over met leveranciers.

4. Ziet het ministerie een rol voor zichzelf om de continuïteit van zorg voor deze mensen in tijden van langdurige stroomuitval te waarborgen? Zo niet, houdt dat dan in dat u dit ziet als een verantwoordelijkheid van de patiënten zelf en hun naasten? Of van de zorgverleners?

In de voorbereiding op crises zijn we allemaal aan zet. Zoals eerder genoemd pakken wij vanuit de overheid ook onze rol binnen deze weerbaarheidsopgave. Maar het is goed te benadrukken dat dat mensen zelf eerst aan zet zijn te inventariseren wat zij kunnen doen om zich voor te bereiden op crises in hun persoonlijke situatie, mogelijk met hulp van familie, burens en/of andere naasten. Daarnaast zijn ook andere partijen in de zorg aan zet. Zo verwacht ik onder andere dat leveranciers ook de mogelijkheid bieden aan gebruikers van hulpmiddelen om deze voorbereidingen te treffen.